

Avui, com cada març, les dones de tot el món fem sentir les nostres veus per recordar que els nostres drets polítics i socials són innegociables. Avui, Dia internacional de les dones, recordem totes aquelles dones que ens han precedit en la lluita per la igualtat: les treballadores de la Cotton de Nova York, les sufragistes de Seneca Falls o les mestres de la 2ª República.

Aquest any ens hem proposat fer visibles les tasques de cura i donar-los el valor que els correspon. La cura de les persones més grans i les més petites, les tasques quotidianes de totes les llars, tot allò que es cou a les cuines, als safrejos i als celoberts. Totes les feines que un dia rere l'altre fan moure el món.

Durant segles i encara avui hem estat les dones les que hem omplert els plats de taula, les que hem estès i plegat la roba i les que hem vetllat el son de les persones més grans i de les més petites. Avui ens proposem fer visibles els gestos quotidians que fan possible la vida i també dir ben alt que són feina, que son temps, que son esforç i que cal repatir-los.

Malgrat els importants canvis que s'han produït al llarg del segle XX al nostre país, la situació de les dones al mercat de treball continua estant marcada per la desigualtat i per la doble presència de les dones. Mentre les dones s'han anat incorporant al treball productiu, a la feina remunerada, la major part dels homes no han assumit com a pròpies les tasques de cura ni les tasques de sosteniment de les llars.

Només si fem un salt de la conciliació a la responsabilitat col·lectiva de les cures; només si trenquem la lògica de la plena disponibilitat laboral dels homes i de les dobles i triples jornades de les dones; només si repartim els temps i els treballs serà possible la igualtat entre dones i homes. Si volem que les dones i els homes tinguem una presència equilibrada a la vida pública, a la política, al món associatiu, a l'escena cultural o al mercat de treball també caldrà que tinguem una presència equilibrada a la porta de les escoles, a les residències de gent gran o les sales d'espera dels centres de salut.

Recordem el que ens deien les feministes dels 70, que allò personal és polític. Fem un gir des de les nostres vides quotidianes, repartim-nos la cura i els treballs per tal de transformar la nostra ciutat. Apostem, des de totes les institucions, des dels agents econòmics i socials, i des de la societat civil per construir ciutats cuidadores i per avançar en la coeducació i la coresponsabilitat entre homes i dones. Apostem, totes i tots, per impulsar un canvi social i cultural que ens porti a establir unes relacions entre homes i dones lliures de violències i de dominació, unes relacions que ens permetin créixer en igualtat i llibertat. Comprometem-nos, doncs, i avancem des de la complicitat cap a la construcció d'una ciutat cuidadora, més justa i solidaria.

Manifest 8 de març de 2022

Taula per a la Igualtat de Gènere i Ajuntament de Granollers